

градъ Портъ Саидъ, при входа на канала. Градътъ билъ нареченъ съ това име отъ Лесепса въ честь на голѣмия му приятелъ и покровителъ — Саидъ паша.

Прѣчкитѣ по прокопаването на канала следвали една следъ друга. Работниците се трудѣли при тежки условия, всрѣдъ безводна пустиня и подъ слънчевъ зной. Вода за пиене имъ се доставяла изпърво въ мѣхове, носени отъ камили. По-късно билъ прокаранъ нароченъ водопроводъ отъ р. Нилъ до мѣстото на строежа; само за това предприятие били нуждни около четири години.

Следъ десетгодишна непосилна борба, въ 1869 г. каналътъ билъ завършенъ. За да се отпразднува това събитие, египетскиятъ владѣтель поканилъ всички държави въ свѣта да изпратятъ свои представители при откриването на канала. Той нагостилъ поканенитѣ съ помощта на 600 опитни готвачи и 1,000 прислужници, доведени отъ Франция и Италия. Самото откриване на канала станало на 17 ноемврий 1869 г. въ присѣствие на много чуждестранни царе, принцове и други бележити люде. Една върволица отъ 67 кораба, богато украсена съ знамена, напустнала Портъ Саидъ и следъ нѣколко дневно плаване изъ канала навлѣзла въ Червено море. Тържествата били неописуеми. Отблѣсъцитѣ отъ разноцвѣтнитѣ свѣтлини и бенгалски огньове достигали сякашъ небесата.

Англия не успѣла да осуети прокопаването на канала, но тя се нагодила бързо къмъ дѣлото, което било извършено безъ нея. Тя откупила отъ египетския владѣтель правата му надъ канала, затвърдила властта си надъ Египетъ и така станала истински господаръ на Суецкия каналъ.

Суецкиятъ каналъ е дълъгъ 168 клм., дълбокъ до 10 метра, затова е достъпенъ и за голѣми морски параходи. Движението по него се извършва непрекъснато не само презъ деня, но и ноще, съ помощта на електрическо освѣтление. Параходитѣ преминаватъ канала